

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 516/2020-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. novembra 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Ivan Fiačana a Miloša Maďara (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľov [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], obaja [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 50 C 46/2008 z 3. decembra 2012 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 14 Co 207/2014 z 26. apríla 2016, základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaniach vedených pod sp. zn. 50 C 46/2008 a sp. zn. 52 C 63/2013 a takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a .
2. Žiadosti [REDACTED] a [REDACTED] o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých postupov a rozhodnutí a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. októbra 2020 doručená ústavná sťažnosť (doplnená podaním doručeným ústavnému súdu 26. októbra 2020) sťažovateľov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], obaja [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovatelia“), vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 50 C 46/2008 z 3. decembra 2012 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 14 Co 207/2014 z 26. apríla 2016, základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 50 C 46/2008 a sp. zn. 52 C 63/2013.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovatelia boli stranou sporu vedeného okresným súdom pod sp, zn. 50 C 46/2008, a to v procesnom postavení žalovaných. [REDAKOVANÉ] (ďalej len „stavebné družstvo“) sa proti sťažovateľom domáhal zaplata sumy 141 843 Sk (4 708,33 €) s príslušenstvom z titulu náhrady škody. V tomto konaní si sťažovatelia vzájomným návrhom uplatnili proti stavebnému družstvu nárok na zaplata sumy 16 596,95 €, ktorý okresný súd pripustil a zároveň vylúčil na samostatné konanie vedené pod sp. zn. 52 C 63/2013.

3. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti žiadajú vysloviť nezákonnosť rozsudku okresného súdu sp. zn. 50 C 46/2008 z 3. decembra 2012 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“), ktorým okresný súd rozhodol tak, že sťažovatelia sú povinní spoločne a nerozdielne zaplata stavebnému družstvu sumu 535,52 € spolu s 9 % úrokom z omeškania ročne od 14. decembra 2007 až do zaplata do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšku žalobu zamietol. Okresný súd ďalej vzájomný návrh sťažovateľov vo veci povinnosti stavebného družstva uhradiť im sumu 3 626,91 € zamietol a konanie

o vzájomnom návrhu sťažovateľov o povinnosti stavebného družstva uhradiť im sumu 33 193,91 € zastavil. O náhrade trov konania rozhodol tak, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Sťažovatelia poukazujú na skutočnosť, že okresný súd „protiprávne zmenil petit žaloby na bezdôvodné obohatenie“, keď podľa ich názoru už v tom čase uplynula „zákonná lehota na zmenu petitu“, a to tak objektívna trojročná, ako aj subjektívna dvojročná premlčacia lehota, a tak vydal „protizákonný rozsudok“.

4. Rozsudok krajského súdu sp. zn. 14 Co 207/2014 z 26. apríla 2016 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“) považujú sťažovatelia taktiež za nezákonný. Týmto rozsudkom krajský súd zmenil rozsudok okresného súdu sp. zn. 52 C 63/2013 zo 16. decembra 2013 v časti prvého výroku, ktorým okresný súd určil, že stavebné družstvo je povinné zaplatiť sťažovateľom sumu 1 869,73 €, a to tak, že žalobu zamietol. V ústavnej sťažnosti popisujú procesné pochybenia predsedníčky senátu krajského súdu, ktorý vo veci rozhodoval, a nestotožňujú sa ani s právnym posúdením veci krajským súdom, keď tento konštatoval premlčanie sťažovateľmi uplatneného nároku.

5. Sťažovatelia namietajú porušenie základného práva na prerokovanie ich vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 50 C 46/2008 a sp. zn. 52 C 63/2013. Sťažovatelia obsiahlo popisujú priebeh týchto konaní s poukázaním na skutočnosť, že desaťkrát podali sťažnosť na prietahy predsedovi okresného súdu, resp. krajského súdu, pričom až šesťkrát bola ich sťažnosť uznaná za dôvodnú.

6. Sťažovatelia navrhujú rozsudok okresného súdu sp. zn. 50 C 46/2008 z 3. decembra 2012 a rozsudok krajského súdu sp. zn. 14 Co 207/2014 z 26. apríla 2016 zrušiť a žiadajú, aby im ústavný súd priznal „za prietahy v súdnom konaní a porušenie ich práva na spravodlivý proces nemajetkovú ujmu“ v sume 2 000 € každému.

7. Súčasne sťažovatelia požiadali o ustanovenie právneho zástupcu v tomto konaní pred ústavným súdom.

II.

Relevantná právna úprava

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

11. Podľa § 45 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 neustanovuje inak.

12. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

13. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa

o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. Podľa § 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

16. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

17. Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že ústavná sťažnosť sťažovateľov ako celok pôsobí nedostatočne a neurčito a vytvára priestor pre dohady a dedukcie. Ústavná sťažnosť nespĺňa základné náležitosti vyžadované zákonom o ústavnom súde a má viacero formálnych nedostatkov (absencia určitého a jasne formulovaného petitu, nepripojenie kópii právoplatných rozhodnutí všeobecných súdov, ktorými podľa sťažovateľov došlo k porušeniu ich práv), ktoré sú síce odstrániteľné, avšak ústavný súd sťažovateľov na ich odstránenie nevyzýval (§ 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde), pretože v danom prípade nie sú splnené ďalšie podmienky konania, ktoré odstrániť možné nie je (nedostatok právomoci ústavného súdu, oneskorené podanie ústavnej sťažnosti a jej zjavná neopodstatnenosť).

III.1 K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom okresného súdu sp. zn. 50 C 46/2008 z 3. decembra 2012

18. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

19. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť a aj domáhal využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

20. V danom prípade mali sťažovatelia k dispozícii účinný prostriedok nápravy, ktorý im zákon na ochranu ich základných práv účinne poskytoval. Proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 3. decembra 2012 bolo podľa § 201 ods. 1 vtedy platného a účinného zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov prípustné odvolanie, ktoré sťažovatelia aj podali. O nimi podanom odvolaní rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 4 Co 178/2013 z 12. novembra 2014, ktorým napadnutý rozsudok okresného súdu v napadnutej časti o zamietnutí vzájomného návrhu sťažovateľov, ako aj v časti trov konania zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

21. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľov v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v tejto časti

odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2 K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom krajského súdu sp. zn. 14 Co 207/2014 z 26. apríla 2016

22. Podľa § 124 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

23. Ústavný súd pri príprave predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti zistil, že rozsudok krajského súdu sp. zn. 14 Co 207/2014 z 26. apríla 2016 nadobudol právoplatnosť 13. júna 2016. Ako vyplýva z príloh pripojených k ústavnej sťažnosti, sťažovatelia proti napadnutému rozsudku krajského súdu podali dovolanie, ktoré bolo krajskému súdu doručené 22. júna 2016. Následne dovolanie podaním z 28. marca 2017 vzali späť. Na základe uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 1 Cdo 96/2017 z 27. júna 2017 dovolacie konanie zastavil. Uvedené uznesenie najvyššieho súdu nadobudlo právoplatnosť 19. júla 2017.

24. Sťažovatelia podali ústavnú sťažnosť na poštovú prepravu 5. októbra 2020. Z uvedeného je zrejmé, že ústavná sťažnosť v časti, v ktorej sťažovatelia namietajú

porušenie označeného práva uznesením krajského súdu sp. zn. 14 Co 207/2014 z 26. apríla 2016, bola podaná oneskorene.

25. Ústavný súd už mnohokrát uviedol, že nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako podanej oneskorene. V prípade podania ústavnej sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

26. Vzhľadom na tieto zistenia ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľov v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

III.3 K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 50 C 46/2008 a sp. zn. 52 C 63/2013

27. Ústavný súd považuje z príloh pripojených k ústavnej sťažnosti, ako aj dopytom na okresnom súde za preukázané, že konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 50 C 46/2008 sa v merite veci skončilo rozsudkom okresného súdu sp. zn. 50 C 46/2008 z 30. novembra 2018, ktorým okresný súd prvým výrokom určil, že stavebné družstvo je povinné zaplatiť sťažovateľom sumu 307,60 € do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Druhým výrokom okresný súd určil, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania. V prvom výroku nadobudol tento rozsudok právoplatnosť 12. marca 2019 a v druhom výroku nadobudol právoplatnosť v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 4 Co 62/2018 z 29. mája 2020 dňa 4. augusta 2020.

28. Konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 52 C 63/2013 sa v merite veci skončilo rozsudkom krajského súdu sp. zn. 14 Co 207/2014 z 26. apríla 2016, ktorým krajský súd zmenil rozsudok okresného súdu sp. zn. 52 C 63/2013 zo 16. decembra 2013, v časti prvého výroku, ktorým okresný súd určil, že stavebné družstvo je povinné zaplatiť

sťažovateľom sumu 1 869,73 €, a to tak, že žalobu zamietol. Uvedený rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 13. júna 2016. Spis bol po vrátení veci najvyšším súdom po zastavení dovolacieho konania tak, ako je bližšie popísané v bode 23 tohto uznesenia, doručený okresnému súdu 30. júna 2017, kde konanie pokračovalo už len v časti rozhodovania o trovách konania. Uznesením okresného súdu sp. zn. 52 C 63/2013 z 21. decembra 2017 bolo rozhodnuté, že stavebné družstvo má nárok proti sťažovateľom na náhradu trov odvolacieho konania. Uznesením okresného súdu sp. zn. 52 C 63/2013 z 3. septembra 2018 bolo rozhodnuté, že stavebné družstvo má nárok proti sťažovateľom na náhradu trov prvoinštančného konania. Toto uznesenie bolo potvrdené krajským súdom 12. novembra 2019. Následne okresný súd uznesením sp. zn. 52 C 63/2013 zo 6. mája 2020 rozhodol o trovách prvoinštančného, odvolacieho, ako aj dovolacieho konania a zároveň rozhodol o vrátení súdneho poplatku sťažovateľom za podané dovolanie. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť 3. júna 2020. Dopytom na okresnom súde ústavný súd zistil, že okresný súd vydal 1. júna 2020 opravné uznesenie, proti ktorému podali sťažovatelia 2. septembra 2020 sťažnosť, o ktorej okresný súd rozhodol 22. septembra 2020 tak, že sťažnosť sťažovateľov odmietol.

29. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza fyzická osoba alebo právnická osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci, ktorý (účel) sa dosiahne právoplatným rozhodnutím [I. ÚS 167/03]. Navyše, zjavná neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti, prostredníctvom ktorej sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už príslušný súd meritórne rozhodol pred podaním ústavnej sťažnosti ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy [m. m. IV. ÚS 223/2010, I. ÚS 544/2012, I. ÚS 559/2014], a preto už k namietanému porušovaniu týchto práv nečinnosťou tohto súdu v čase doručenia ústavnej sťažnosti nemohlo dochádzať [m. m. II. ÚS 387/06, III. ÚS 176/2018, I. ÚS 204/2018].

30. Ak v čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde], pretože konanie o takej ústavnej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru [napr. IV. ÚS 102/05, II. ÚS 387/06, III. ÚS 462/2017]. Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva [pozri rozhodnutie vo veci Mazurek proti Slovenskej republike z 3. 3. 2009, sťažnosť č. 16970/05].

31. Z uvedeného tak nesporne vyplýva, že ak v čase podania ústavnej sťažnosti (5. októbra 2020, pozn.) už boli konania okresného súdu vedené pod sp. zn. 50 C 46/2008 a sp. zn. 52 C 63/2013 právoplatne skončené (pozri body 27 a 28), k namietaným prieťahom spôsobeným postupom tohto súdu už zjavne dochádzať nemohlo, a to napriek opakovaným sťažnostiam sťažovateľov, ktorými žiadajú preskúmať postup zákonných sudcov.

32. Z tohto dôvodu je zároveň naplnený dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti v tejto časti aj podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

IV.

K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu

33. Podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde navrhovateľovi, ktorý požiada o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, ústavný súd môže ustanoviť právneho zástupcu, ak to odôvodňujú majetkové pomery navrhovateľa a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

34. Vzhľadom na absenciu právneho zastúpenia sťažovateľov a s tým súvisiacu žiadosť sťažovateľov o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom pristúpil ústavný súd v rámci ústavného prieskumu k preskúmaniu toho, či sú kumulatívne

splnené tri podmienky, resp. predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom: (i) žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu, (ii) majetkové pomery odôvodňujúce takúto žiadosť, (iii) nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

35. Pokiaľ ide o podmienku vyžadujúcu, aby nešlo o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, táto je splnená vtedy, ak je okrem iného daná právomoc ústavného súdu na jej prerokovanie, ústavná sťažnosť nie je oneskorená, nie je neprípustná ani zjavne neopodstatnená.

36. Keďže ústavný súd odmieta ústavnú sťažnosť sťažovateľov jednak preto, lebo nemá právomoc na jej prerokovanie (stať III.1), jednak z dôvodu, že bola podaná oneskorene (stať III.2), ako aj z dôvodu, že je v časti zjavne neopodstatnená (stať III.3), je zřejmé, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 631/2017).

37. Pretože nebol splnený jeden z troch predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti sťažovateľov o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhovел (bod 2 výroku uznesenia).

38. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľov uvedenými v petite ich ústavnej sťažnosti nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody podľa ústavy, alebo ľudského práva alebo základnej slobody podľa kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, k čomu v tomto prípade nedošlo.

39. Vec bola v súlade s čl. III bodom 1 písm. a) v nadväznosti na čl. II bod 3 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 v znení dodatku č. 2 schváleného na zasadnutí pléna Ústavného súdu Slovenskej republiky 1. októbra 2020 z dôvodu neprítomnosti člena prvého senátu Rastislava Kaššáka

prejednaná a rozhodnutá prvým senátom ústavného súdu v zložení [REDACTED] –
predsedníčka senátu, [REDACTED] a [REDACTED] – členovia senátu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. novembra 2020

[REDACTED]
predsedníčka senátu